

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Daniela Hudáka na verejnom zasadnutí konanom 15. novembra 2012 v Bratislave v trestnej veci obvineného **M. P.** pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Tr. zák., o dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. februára 2012, sp. zn. 2To 15/12, podľa § 383, § 384 ods. 1, § 385 ods. 1, § 386, § 388 ods. 1 Tr. por. po zistení dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. takto

r o z h o d o l :

Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. februára 2012, sp. zn. 2To 15/12, bol

p o r u š e n ý z á k o n

v ustanoveniach § 294 ods. 2 Tr. zák., § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por., § 322 ods. 3 Tr. por. a § 285 písm. b/ Tr. por. **v p r o s p e c h** obvineného **M. P.**.

Tento rozsudok sa **z r u š u j e** v celom rozsahu.

Z r u š u j ú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Krajskému súdu v Banskej Bystrici sa **p r i k a z u j e**, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Brezno z 9. novembra 2011, sp. zn. 4T 59/2011, bol obvinený M. P. uznaný vinným zo zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že

od presne nezistenej doby do 30. septembra 2010 si neoprávnene zadovážil a prechovával v priestoroch patriacich k rodinnému domu v obci P., M. X., opakovaciu guľovnicu Mauser, kalibru 8x57 JS, bez výrobného čísla, ktorá mu bola zaistená príslušníkmi Policajného zboru pri domovej prehliadke dňa 30. septembra 2010.

Za to bol odsúdený podľa § 294 ods. 2 Tr. zák., § 34 ods. 6 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8 Tr. zák., § 36 písm. j/ Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e/ Tr. zák., § 46 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. mu súd uložil zároveň i trest prepadnutia veci, a to opakovacej guľovnice Mauser, kalibru 8x57 JS, bez výrobného čísla a podľa § 83 ods. 1 písm. e/ Tr. zák. tiež i ochranné opatrenie – zhabanie veci, a to priemyselného puzdra záveru s nábojovou schránkou a spúšťovým mechanizmom z guľovnice systému Mauser.

Proti vyššie citovanému rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie tak obvinený (čo do viny a trestu – domáhal sa oslobodenia spod obžaloby) ako aj prokurátor (čo do výroku o treste – domáhal sa uloženia prísnejšieho trestu).

Krajský súd v Banskej Bystrici na verejnom zasadnutí konanom dňa 23. februára 2012 rozhodol rozsudkom, sp. zn. 2To 15/12 takým spôsobom, že podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. napadnutý prvostupňový rozsudok zrušil a rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3

Tr. por. obvineného M. P. podľa § 285 písm. b/ Tr. por. oslobodil spod obžaloby okresného prokurátora, sp. zn. 2 Pv 441/2010, pre skutok kvalifikovaný ako zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tak, že

od presne nezistenej doby do 30. septembra 2010 si neoprávnene zadovážil a prechovával v priestoroch patriacich k rodinnému domu v obci P., M. X., opakovaciu guľovnicu Mauser, kalibru 8x57 JS, bez výrobného čísla, ktorá mu bola zaistená príslušníkmi Policajného zboru pri domovej prehliadke dňa 30. septembra 2010,

pretože skutok nie je trestným činom.

Dňa 9. júla 2012 bolo na Okresný súd Brezno doručené dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky, ktorým tento napadol rozsudok odvolacieho súdu, a to z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. (nesprávne právne posúdenie zisteného skutku).

V písomnom odôvodnení podaného dovolania pritom poukázal na to, že dôvody, ktoré krajský súd uviedol na obhájenie svojho rozhodnutia sú právne neakceptovateľné a nie je dôvod na oslobodenie obvineného spod obžaloby. Súd bez ďalšieho uveril obhajobe obvineného, že sa jedná o zbraň jeho otca a na túto zabudol. Tvrdenie, kto zbraň zadovážil však nie je možné verifikovať vzhľadom k tomu, že otec obvineného zomrel. Predmetná zbraň bola pritom nájdená pri domovej prehliadke u obvineného a navyše bola bez výrobného čísla. Je logické, že takáto zbraň nebude voľne vystavená, resp. uložená, ale bude schovaná. Navyiac obvinený je poľovníkom, a teda osobou majúcou osobitné vedomosti o držaní zbraní a streliva. Aj keď nie je preukázané, kto zbraň zadovážil, je podľa názoru prokurátora spoľahlivo preukázané, že obvinený zbraň bez povolenia prechovával, pričom nie je podstatné, či s ňou „v blízkej minulosti“ aj manipuloval. Trestným je už samotné prechovávanie takejto zbrane bez povolenia a navyše bez výrobného čísla, čo evokuje možný spôsob jej využitia.

Ako je pritom poznamenané ďalej, okrem uvedeného nie je možné akceptovať ani ten záver krajského súdu, že v danom prípade došlo len k formálnemu prevzatiu držania zbrane s tým, že osoby v dome žijúce len pasívne žili v prostredí, v ktorom bol protiprávny stav.

Tento protiprávny stav mal totiž možnosť obvinený odstrániť v čase tzv. „zbraňových amnestií“, keď majúc tento vedomosť o nelegálnej zbrani v mieste jeho bydliska mohol túto beztrestne odovzdať na najbližšom oddelení Policajného zboru. Obvinený však nevyužil túto zákonom stanovenú možnosť a naďalej udržiaval protiprávny stav prechovávaním nelegálnej zbrane, čím z hľadiska subjektívnej stránky trestného činu konal minimálne v nepriamom úmysle.

A na záver bez povšimnutia nemôže podľa prokurátora zostať ani samotná obrana obvineného, keď tento najskôr pri domovej prehliadke tvrdil, že zbraň je jeho, našiel ju v lese a na túto zabudol, a až následne tvrdil, že zbraň je jeho nebohého otca. Je však nesporné, že o tejto mal vedomosť, keďže na ňu policajtov sám upozornil pri vykonávaní prehliadky a minimálne ju tak bez povolenia prechovával.

Na základe vyššie uvedených skutočností preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil rozsudkom, že právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. februára 2012, sp. zn. 2To 15/12, bol porušený zákon v ust. § 294 ods. 2 Tr. zák., § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por., § 322 ods. 3 Tr. por. a § 285 písm. b/ Tr. por. v prospech obvineného M. P. a podľa § 386 ods. 2 Tr. por., aby tento v celom rozsahu zrušil a aby zrušil aj ďalšie rozhodnutia, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Napokon podľa § 388 ods. 1 Tr. por., aby prikázal vec krajskému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) v rámci predbežného preskúmania podľa § 378 Tr. por. primárne zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. a/ Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), a že spĺňa tiež i obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Tr. por.

Po zistení, že niet žiadneho zákonného dôvodu pre odmietnutie dovolania na neverejnom zasadnutí podľa § 382 Tr. por., preskúmal v zmysle § 384 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozhodnutia, proti ktorým dovolateľ podal dovolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré tomuto

rozhodnutiu predchádzalo, so zameraním na dôvody dovolania podľa § 371 a § 374, uvedené v dovolaní (v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por. je nimi dovolací súd viazaný), pričom dospel k takému záveru, že prokurátorom tvrdené dôvody dovolania sú opodstatnené.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 5 Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. i/ a podľa odseku 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

Pokiaľ ide o v predmetnom prípade uplatnený dovolací dôvod, tak z jeho znenia ako aj z inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinstančné. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o dovolaní je potom **viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie**. Rovnako nie je na podklade podaného dovolania oprávnený ani posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

Z dikcie vyššie citovaného ustanovenia ďalej vyplýva, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je daný len v tých prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Znamená to teda, že vo vzťahu k zistenému skutku je možné dovolaním vytýkať výlučne **vady právne**, a teda to, že skutok tak, ako bol súdom zistený, bol nesprávne právne kvalifikovaný ako trestný čin, hoci o trestný čin nejde alebo ide o iný trestný čin, než za ktorý bol obvinený uznaný vinným, resp. opačne - bolo ustálené, že zistený skutok nie je trestným činom napriek tomu, že tento napĺňa znaky trestného činu. Čo sa týka pritom iného nesprávneho hmotnoprávneho posúdenia, tak týmto sa rozumie zhodnotenie otázky, nespočívajúcej priamo v právnej kvalifikácii skutku, ale v právnom posúdení inej skutkovej okolnosti majúcej význam z hľadiska hmotného práva.

S ohľadom na vyššie uvedené možno potom konštatovať, že prokurátor sa v podanom dovolaní nadbytočne zaoberal spôsobom hodnotenia jednotlivých dôkazov zo strany odvolacieho súdu a tiež i otázkou preukázania či nepreukázania subjektívnej stránky trestného činu v danom prípade, pretože ako už bolo uvedené skôr, tieto skutočnosti sú ako skutočnosti skutkového charakteru z prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu vylúčené. Samotné skutkové zistenia nie je možné v dovolacom konaní akokoľvek dopĺňať a meniť.

Z hľadiska podaného dovolania prokurátora je však ale s poukazom na deklarovaný dovolací dôvod významná tá otázka, či odvolací súd správne postupoval, keď konanie obvineného ustálené vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia posúdil ako nenapĺňajúce znaky žiadneho trestného činu a keď potom tohto z tohto dôvodu (podľa § 285 písm. b/ Tr. por.) oslobodil spod obžaloby pre skutok kvalifikovaný ako zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Tr. zák.

Pokiaľ ide pritom o zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Tr. zák., tak tohto sa dopustí ten, kto sebe alebo inému vyrobí, dovezie, vyvezie, prepraví, zadováži alebo drží strelnú zbraň, jej súčasť alebo komponent bez povolenia alebo bez označenia zbrane určeného na jej identifikáciu podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, alebo takú činnosť sprostredkuje.

Objektívna stránka zmieneného trestného činu teda spočíva vo výrobe, dovoze, vývoze, preprave, zadovážení alebo držbe strelnej zbrane, jej súčasti alebo komponentu bez povolenia alebo bez označenia zbrane určeného na jej identifikáciu podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná. Trestné je pritom aj sprostredkovanie takejto činnosti. Zadovážením strelnej zbrane je potom akýkoľvek spôsob jej získania pre seba alebo iného (napr. darovaním, kúpou, výmenou za inú vec), príp. aj trestným činom (krádežou, lúpežou a pod.) a prechovávaním akýkoľvek spôsob držania zbrane (páchateľ musí mať zbraň vo svojej moci, ale nemusí ju mať priamo u seba - môže ju mať napr. ukrytú u známeho, zakopanú v zemi a pod.), bez ohľadu na jeho dĺžku. Subjektom tohto trestného činu môže byť ktokoľvek a z hľadiska subjektívnej stránky sa vyžaduje úmyselné zavinenie.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 322 ods. 3, veta prvá Tr. por. odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Podľa § 285 písm. b/ Tr. por. súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak skutok nie je trestným činom.

V tejto súvislosti treba pritom podotknúť tú skutočnosť, že uvedený oslobodzujúci dôvod je možné použiť len v tom prípade, ak skutkový dej, ktorý tvorí základ obžaloby, sa síce skutočne aspoň sčasti stal, ale nenaplnuje znaky skutkovej podstaty žiadneho trestného činu, resp. nie je trestným činom v dôsledku okolností vylučujúcich protiprávnosť činu.

Vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti a citované zákonné ustanovenia dospel napokon najvyšší súd k takému záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu skutočne trpí **vadou právnou**, spočívajúcou konkrétne **v nesprávnom právnom posúdení skutku uvedeného v jeho výrokovej časti**, ktorý je pre rozhodovanie dovolacieho súdu záväzný, a teda že prokurátorom tvrdený dovolací dôvod je v danom prípade opodstatnený. Predmetný skutok - ktorý je inak úplne totožný so skutkom ustáleným v skutkovej vete prvostupňového rozsudku - totiž podľa jeho názoru naplňa všetky zákonné znaky (objekt, objektívna stránka, subjekt, subjektívna stránka) skutkovej podstaty zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Tr. zák., z ktorého bol obvinený súdom prvého stupňa uznaný za vinného.

Je síce pravdou, že z odôvodnení napadnutého rozhodnutia vyplýva, že na rozdiel od okresného súdu nepovažoval krajský súd na základe vykonaného dokazovania za vyvrátenú tú obhajobu obvineného, že dotknutú zbraň zadovážila iná osoba - konkrétne jeho otec, ktorý na túto nemal povolenie a prechovával ju v iných priestoroch domu, čím naplnil znaky trestného činu. Keďže však ale tento zomrel, nie je za dané konanie trestne postihnuteľný, pričom ďalšie osoby, žijúce v dome, iba formálne prevzali držanie zbrane, avšak nie v úmysle ju ďalej držať, ale tým, že naďalej žili v priestoroch, kde sa nelegálna zbraň nachádzala (na zbraň zabudli). Nekonali teda aktívne smerom k zachovaniu protiprávneho stavu, ale pasívne žili v prostredí, kde protiprávny stav bol. Takáto skutočnosť však ale podľa názoru krajského súdu nenaplnuje znaky žalovaného trestného.

Hoci aj pripúšťa určité formálne znaky trestného činu u obvineného, jednoznačne tu podľa neho absentuje materiálny znak trestného činu, subjektívna stránka.

Aj napriek uvedeným záverom a zrejmemu nesúhlasu so skutkovými zisteniami súdu nižšieho stupňa prevzal však napokon krajský súd popis skutkových okolností ustálených súdom prvého stupňa do svojho výroku bez zmeny, pričom na tomto základe potom obvineného podľa § 285 písm. b/ Tr. por. oslobodil.

Na čo je potrebné na tomto mieste upriamiť pozornosť ďalej je ale tiež to, že odvolací súd vydal napadnutý rozsudok bez vykonania akéhokoľvek dokazovania - a to či už bez opätovného vykonania dôkazov už skôr vykonaných ako i bez vykonania dôkazov nových, a teda len na podklade predloženého spisového materiálu. V odôvodnení svojho rozsudku potom vlastne len iným spôsobom vyhodnotil vo veci zabezpečené dôkazy, nakoľko hodnotenie vykonané súdom prvého stupňa považoval za nedostatočné a nesprávne, tento sa podľa neho dôsledne neriadil ust. § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. por. a taktiež porušil i zásadu rovnosti dôkazov či zásadu „in dubio pro reo“.

K vyššie uvedenému potom najvyšší súd uvádza nasledovné:

Je zrejmé, že napadnuté rozhodnutie je zmätočné a nejasné, pričom nielen že jeho výroková časť nekorešponduje s odôvodnením, ale ani právna veta nie je v súlade s vetou skutkovou. Čo sa týka pritom právnych úvah odvolacieho súdu, tak tieto v niektorých smeroch evokujú skôr iný než v danom prípade použitý oslobodzujúci dôvod.

Nič to však nemení na tej skutočnosti, že východiskom z hľadiska skúmania existencie uplatneného dovolacieho dôvodu je popis skutku a jeho právne posúdenie obsiahnuté vo výroku napadnutého rozhodnutia, ktorý jediný je z neho záväzný. Napadnúť len samotné odôvodnenie rozhodnutia nie je napokon v dovolacom konaní ani možné.

Na čo je však ale potrebné v súvislosti s predmetným prípadom predovšetkým upozorniť je to, že odvolací súd môže v zmysle § 322 ods. 3, veta prvá Tr. por. sám rozsudkom rozhodnúť len vtedy, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Tu je pritom žiaduce zároveň podotknúť tú skutočnosť, že pokiaľ ide o vykonané dôkazy, tak tieto ešte netvoria skutkové zistenia. Úplnosť dokazovania vytvára len nevyhnutný predpoklad pre ďalšiu myšlienkovú činnosť súdu spočívajúcu v zhodnotení týchto dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. a vo vytvorení záverov o tom, či, ako a k akému skutku došlo. Až tieto závery, ktoré potom súd vyjadrí vo výroku rozsudku v tzv. skutkovej vete tvoria skutkový stav zistený v napadnutom rozsudku v zmysle vyššie citovaného ustanovenia.

Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SSR z 13. októbra 1983, sp. zn. 5Tz 78/83, uverejneného pod R 57/1984 ďalej vyplýva, že *odvolací súd nemôže sám rozhodnúť rozsudkom (§ 259 ods. 3 Tr. por. - teraz § 322 Tr. por.), ak sám nevykoná nijaké dôkazy a mení skutkový stav zistený súdom prvého stupňa len na tom základe, že hodnotí inak dôkazy vykonané pred súdom prvého stupňa. V takom prípade musí vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.*

Aj keď odvolací súd sám nevykoná žiadne nové dôkazy ani neopakuje dôkazy vykonané pred súdom prvého stupňa, môže dôjsť k záveru, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa sú nejasné, neúplné alebo vzbudzujú pochybnosť o svojej správnosti. Odvolací súd môže v takom prípade vytknúť chyby pri hodnotení dôkazov, ktorých sa podľa jeho názoru dopustil súd prvého stupňa (nelogickosť záverov, opomenutie niektorých okolností ap.), nie je však oprávnený dávať mu záväzné pokyny, k akým záverom má dôjsť pri hodnotení jednotlivých dôkazov, ani na to, aké celkové skutkové zistenia má urobiť. Je oprávnený iba na to, dať súdu prvého stupňa záväzné pokyny znova vykonať dôkazy alebo vykonať nové dôkazy (§ 264 ods. 1 Tr. por. - teraz § 327 Tr. por.).

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, len vtedy, ak by doplnenie konania odvolacím súdom bolo spojené s neprímeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom.

S ohľadom na uvedené je teda očividné, že krajský súd sa v danom prípade dôsledne neriadil ustanoveniami upravujúcimi konanie pred ním ako odvolacím súdom. Okrem toho pritom najvyšší súd zistil, že jeho rozhodnutie trpí naviac aj ďalším nedostatkom, a to tým,

že z neho vôbec nevyplýva, ako sa súd vysporiadal s druhým vo veci podaným odvolaním - odvolaním prokurátora podaným v neprospech obvineného (čo do výroku o treste). V tomto smere je teda výroková časť napadnutého rozhodnutia neúplná. Ak aj totiž považoval odvolací súd predmetné odvolanie na rozdiel od odvolania obvineného za nedôvodné, bolo nevyhnutné o tom rozhodnúť samostatným výrokom (podľa § 319 Tr. por. zamietnuť).

Na záver pritom najvyšší súd konštatuje, že hoci si je vedomý toho, že vyššie spomenuté nedostatky - okrem nesprávneho právneho posúdenia skutku - nie sú relevantné z dôvodu podaného dovolania (v tomto smere vid' nový dovolací dôvod uvedený v ust. § 371 ods. 3 Tr. por.), tieto sú podľa jeho názoru takým zrejším a viditeľným pochybením v konaní odvolacieho súdu, že nebolo na ne možné nepoukázať popri a v súvislosti s vadou napíňajúcou prokurátorom uplatnený dovolací dôvod.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 15. novembra 2012

JUDr. Peter H a t a l a, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová